«La idea és seguir amb Torrent, i amb Machín hem enfortit l'amistat»

«Amb en Pablo no ens vam barallar ni trencar, jo vaig tenir l'opció d'anar al Brasil i ell va ser el primer d'animar-me a fer-ho»

«La idea és seguir amb Torrent, i amb Machín hem enfortit l'amistat»

Va ser la parella inseparable de Pablo Machín a Montilivi, assolint l'ascens a Primera, i amb el sorià se'n va anar a Sevilla i a l'Espanyol. L'estiu passat va acceptar la proposta per marxar al Flamengo amb Domènec Torrent. Amb 53 anys, espera nou destí.

Oriol Alsina i Pablo Machín li van canviar la vida?
Sí, hi estic d'acord. La primera clau és l'Oriol, quan vaig començar a formar part del Llagostera fent-li informes a ell, a Lluís Carrillo i a Xevi Coll. Després quan ell era secretari tècnic del Palamós em va dur allà d'entrenador, i al desembre, quan era el director esportiu del Girona, em va posar de segon de Javi López. I després va venir en Pablo, va salvar l'equip del descens aquella temporada 2013/14, i la clau va ser que ell decidís continuar amb aquell mateix cos tècnic els anys següents. Allà va començar tot.

Estava al lloc adequat, en el moment adequat, vaja.
És ben bé així. Si no hagués anat a Palamós o a Llagostera potser mai hauria arribat a Girona, ni hauria fet la trajectòria que he fet posteriorment.

Vostè era professor al Vedruna d'Arbúcies, quan va tenir clar que es podria dedicar al futbol professionalment?
Jo vaig agafar una excedència quan arribo a Girona. Els primers sis mesos, no ho veia, això de dedicar-me al futbol professional. L'any següent, el del Lugo, començo a veure que em puc fer un espai si en Pablo continua, és un entrenador jove, i hi havia recorregut. Ara, sempre he tingut clar que en aquest món mai se sap, que un dia ho fas molt bé i l'endemà no vals per a res. Tenir una excedència a l'escola em donava una tranquil·litat. Fins que va arribar el pas definitiu: quan vam marxar al Sevilla hi vaig haver de renunciar, i allà sí que ja anava a viure del futbol. Espero poder-me retirar fent això!

A l'estiu, a l'agost, va marxar al Flamengo amb Domènec Torrent després de molts anys amb Pablo Machín. Hi va haver un trencament?
No, es van donar una sèrie de circumstàncies i vam seguir camins separats. A mi em va arribar una oferta per anar amb en Dome a Brasil, a un dels equips més importants d'Amèrica, quan gairebé tenia les maletes fetes per marxar a la Xina amb en Pablo. Vaig parlar amb ell, ho va entendre perfectament i fins i tot em va animar a fer el

pas. Seguim en contacte, encara l'altre dia va ser el seu aniversari i vam estar parlant més d'una hora. Al final ell tampoc va marxar a la Xina i va anar a l'Alabès. I ara està als Emirats Àrabs. No vam trencar, ni ens vam barallar. L'amistat encara s'ha enfortit una mica més.

Què els va faltar al Sevilla i a l'Espanyol?
A vegades canviar per canviar les coses no s'arreglen. A Sevilla hi havia un problema, una persona no acabava de confiar en nosaltres i tenia més ganes de ser entrenador que no pas director esportiu. Va acabar agafant l'equip ell, però no estàvem gens malament, havíem arribat a anar líders, estàvem a la lluita, i ens acabaven d'eliminar d'Europa per un gol de rebot a l'últim segon. Era l'excusa que buscàven. A l'Espanyol va ser un pas molt curt. No ens van deixar ni poder arribar al mercat d'hivern, i dos dels reforços que van arribar eren nostres. No van tenir paciència. Vam fer millorar l'equip però els resultats no van acabar d'arribar. Darder va dir un dia que el millor entrenador que havia tingut mai havia sigut Machín. Sincerament, penso que ens hauríem salvat.

I a Brasil, també va faltar paciència als directius?
Allà els entrenadors són molt volàtils, un mateix tècnic pot dirigir tres equips el mateix any, tot i que ara em sembla que han canviat la norma. Hi ha 42 milions de persones que segueixen el Flamengo. L'afició crida una mica, i els directius tremolen. És molt normal canviar d'entrenador. Nosaltres vam jugar contra l'Internacional, que anava líder, i 15 dies abans havia plegat Eduardo Coudet per anar al Celta. La sensació que hi ha allà és que per als entrenadors tot és molt efímer. Dels 20 tècnics que van començar la temporada només en van quedar dos al final.

A més, van arribar sense temps ni per fer pretemporada. Aterrar i jugar.
No vam fer pretemporada, però és que els jugadors tampoc. N'hi havia deu que estaven per sobre del seu pes. Això requereix el seu temps. Després anem a Equador a jugar la Libertadores i tota la plantilla agafa la covid, vam haver de jugar dos partits amb nens del sub-20. I tot i això vam acabar la primera volta a un punt del líder. Quan pensàvem que ja no podia passar res més i que agafaríem velocitat de creuer, es van lesionar dos futbolistes fonamentals com Rodrigo Caio, clau en la defensa. No vam tenir opció. Quan entres al club, t'agrada sentir que tothom està amb tu i això no ho teníem. Perdem 5-0 a la Libertadores contra Independiente del Valle, amb alçada, i l'endemà tenim 10 jugadors contagiats, que vol dir que ja van jugar malalts. Tot això no ho van tenir en compte. Una part de la directiva va fer una carta després d'aquell partit demanant la nostra dimissió.

Va ser dur passar el coronavirus al Brasil, lluny de casa?
En Dome potser ho va passar una mica pitjor que jo, amb més mal de cap i enfebrat, però jo no vaig tenir ben res, asimptomàtic total. Allà quan tens covid el primer dia t'empastillen i al cap de 10 dies ja pots tornar a sortir.

Imposa Maracaná? S'ha quedat amb l'espina de veure'l ple?
I tant que imposa. És un estadi mític. Estar allà era un somni. Buit també és maco. Al Brasil potser n'hi ha de millors, com el de la inauguració del Mundial de 2014, però Maracaná té molt d'encant. Diuen que ple és bestial. Filipe Luiz em deia que ell que ha jugat a tots els grans estadis europeus, no hi veu res comparable.

Filipe Luiz (Atlètic), Diego Alves (Almeria i València), Diego Rivas (Atlètic)... són els jugadors més coneguts aquí de la plantilla que tenien?
Sí, aquests havíen jugat a la lliga espanyola. Era un equip top. Al final van ser campions. Quan vam marxar ja havien anat recuperant la velocitat de creuer, també van anar recuperant els jugadors... bàsicament nosaltres teníem problemes en defensa per la lesió d'en Caio, que era el nostre Piqué. Es va lesionar amb la selecció.

Com era el dia a dia al Brasil, com vivien allà?
El dia a dia era igual que a Girona o a Sevilla, amb la diferència que estàvem a un país estranger i tot és una mica diferent. És un lloc meravellós, més per anar-hi de vacances que per treballar, també li diré. En quatre mesos allà vam tenir festa tres dies. Cada tres dies teníem partit, de lliga, Libertadores o Copa. Entre els viatges, els partits i tot plegat molt temps de fer turisme no teníem, però alguna cosa vaig poder conèixer, i després de la nostra sortida del club, ens vam quedar allà tres setmanes per acabar de resoldre diversos temes i vam aprofitar per voltar una mica pel país. Vivia sol, en un lloc tranquil. La meva dona va venir un parell de cops. Em vaig haver d'espavilar una mica, però va ser interessant. Un dels cops que va venir havia agafat la covid i vam estar 10 dies en un hotel, en habitacions de costat, sense poder estar junts. Separats per una porta.

Va ser com aquell que marxa a fer un Erasmus...
Una mica sí, ho podríem veure així (riu). A Sevilla també hi vaig anar sol, però la meva dona quan jugàvem a casa, sempre venia a passar el divendres, el dissabte i el diumenge.

Seguirà amb Domènec Torrent?
Sí, sí, en principi la idea és aquesta. Anem tenint contacte regularment. Van sortir coses, però amb això de la covid és complicat. A Brasil l'experiència va anar bé i penso que a nivell futbolístic he fet un salt molt gran. A nivell personal també ens hem entés amb tot l'staff.

Té el cuc de tornar a ser primer entrenador?
La inquietut sempre hi és. Al gener vaig tenir una oferta per anar a la Índia, de primer entrenador, però vaig pensar que no era el moment ni la millor època. Volia dir anar allà, estar en un hotel, anar a entrenar, tornar a l'hotel, anar a jugar, tornar a l'hotel... Vaig parlar amb en Fran Sandaza, que estava allà, i em va dir que era una mica angoixant. Que l'experiència està bé, és xula, però que no veus res més que hotels i camps de futbol. Em va dir que era com estar de colònies. Tampoc ho vaig agafar perquè penso que em queda recorregut amb en Dome. Estic aprenent molt, un estil diferent, una manera de veure el futbol igual de vàlida, però diferent.

És curiós: quan Machín se'n va del Girona el primer nom que va sonar com a recanvi va ser el de Torrent.
Has de ser llest i valorar la plantilla que tens, i pensar si tens els jugadors que necessites per jugar com tu vols jugar. Jo sempre parlo de l'entrenador líquid, que vol dir que t'has d'adaptar. Jo vull jugar d'aquesta manera amb

aquests jugadors, però m'hi he d'adaptar. Al Flamengo, d'entrada, vam decidir jugar com feien abans amb 4-4-2, però vam veure que ni en Dome ho sentia, ni els propis futbolistes ho agafaven. Vam haver de veure què teníem i adaptar-ho a la nostra manera de pensar.

La prioritat és entrenar a Espanya, a Europa, o tant hi fa?
Si sortís alguna cosa interessant per aquí es quedaria aquí. Ha tingut ofertes per anar a fora que de moment no han fructificat. Està obert a tot. Ell ha estat als millors llocs del món i pot esperar i decidir anar a un lloc que realment li agradi. Ho acaba valorant tot, l'equip, el lloc... Però al final la pregunta l'ha de respondre ell. Jo el que puc dir és que estic disposat a anar on em digui. No em molesta sortir. L'avantatge d'arribar tard a aquest món és que els meus fills ja fan la seva i que la meva dona, encara que marxi lluny, també pot venir. No em molesta viatjar. Fa poc que estic en aquest món i a mi agafar un avió per anar a jugar un partit de futbol no em molesta. Com tampoc em fan res les concentracions. A mi m'agrada, què voleu que us digui. Jo vinc de treballar, de mestre, i abans, en mil llocs diferents. Ara estar aquí és un premi. No em puc queixar de res.

Com veu el Girona?
Tots els clubs tenen transicions. Mai és una línia contínua cap amunt o cap avall. Després d'uns anys molt bons, aquest costa una mica més, però tot i això estan allà, és enganxar un parell de partits bons i que els rivals fallin. Segona és una categoria molt dura, i aquest equip porta molt recorregut a alt nivell des de fa temps.

Hi ha qui diu que el Girona no sap a què juga des que vostè i Machín van marxar...
I a ell a vegades li deien que no tenia pla B, quan no és veritat, perquè canviant un jugador, pots seguir amb el mateix sistema però tot es modifica. No és el mateix jugar amb en Clerc de carriler, que amb l'Aday, perquè Clerc sabies que centrava, i Aday saps que retallarà. No és el mateix jugar amb Maffeo que amb Calavera. Els gironins hem d'estar contents d'haver tingut un equip a Primera, i que ara estigui a Segona. Miri el Deportivo i el Numància, on són. Això és el que hem d'evitar. La Segona és una categoria molt xula.

Té gaires noves jugades d'estratègia a punt?
Sí, segueixo fent l'estratègia, i tinc noves jugades. En Dome en té mil. I a Brasil vaig fer l'estratègia i l'explicava jo mateix als jugadors amb portinyol (riu). Era un dels reptes que en Dome em va posar. Abans preparava l'estratègia i en Pablo l'explicava, ara la faig jo i l'entreno jo.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/04/15/idea-seguir-torrent-machin-hem/1100007.html?utm_source=rss